

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥΣ

(Από το τελευταίως έκδοθεν βιβλίον του Άγγλου δημοσιογράφου Χάρρυ Γκρηνηγουάλλ)

διάσημος Άγγλος δημοσιογράφος Χάρρυ Γκρηνηγουάλλ, που έζησε ειρσοπέντε χρόνια στο Παρίσι, ως μόνιμος απεσταλμένος μιας των μεγαλύτερων εφημερίδων του Λονδίνου, εξέδωσε τελευταία ένα βιβλίο, στο όποιο αφηγείται διάφορα ενδιαφέροντα περιστατικά από τη ζωή των Παρισινών πολιτικών και κοσμικών κύκλων. Μερικά από τ' ανέκδοτα αυτά, τα πιο χαρακτηριστικά, είναι σχετικά με τον Κλεμανσώ.

Μιά μέρα ο Άγγλος δημοσιογράφος παρουσιάστηκε στον Κλεμανσώ εκ μέρους ενός Άγγλικού έκδοτικού οίκου και του πρότεινε ν' αγοράσει το βιβλίο που είχε γράψει ο «Τίγρης», εις απάντησιν των «Απορριμνομιμητών» του στρατάρχου Φός. Στην τσέπη του, ο Άγγλος δημοσιογράφος είχε ένα τσέκ δεκαπέντε χιλιάδων λιρών στερελινών, ή όποιος ήσαν ή προκαταβολή που φάδινε στον Κλεμανσώ, αν έλεγαν συμφωνία. Μόλις λοιπόν ο Άγγλος δημοσιογράφος έκανε την πρότασί του στον πρόην πρωθυπουργό, έβγαλε από τ' άνω τσέκ της προκαταβολής και του το προσέφερε για να τον δειλάσει, επειδή ήξερε ότι ο «Τίγρης» βρισκόταν σε οικονομικές στενοχώριες.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Κλεμανσώ.
— Ένα τσέκ δεκαπέντε χιλιάδων λιρών. Έχω έντολή να σάς το δώσω ως προκαταβολή, αν κλείσουμε συμφωνία, άποκρίθηκε ο Άγγλος.

— Πόσα γαλλικά φράγκα κάνουν δεκαπέντε χιλιάδες λίρες; Ξαναρώτησε ο Κλεμανσώ με ζωηρό ενδιαφέρον.
— Δεν είμαι πολύ δυνατός στα μαθηματικά, απάντησε ο Άγγλος δημοσιογράφος, κι είν άλλοι δέν ξέρω και τη σημερινή τιμή της λίρας άπέναντι του γαλλικού φράγκου.

— Πρέπει όμως να το μάθουμε, επέμεινε ο Κλεμανσώ και φώναξε άμέσως τον γραμματέα του.
— Αλβέρτο, τον όποιο έστειλε να πάρη την «Ένφορμισιόν» που είναι η έγκυρότερη Παρισινή χρηματιστηριακή εφημερίδα.

Όταν ο Αλβέρτος έφερε την εφημερίδα, ζήτησαν την τιμή της λίρας κι έπειτα άρχισαν επί ώρας να κάνουν λογαριασμούς και ξανά λογαριασμούς και έπειτα έλαληθύνεις, όσπου να εξακριβώσουν πόσα φράγκα έκανε ή δεκαπέντε χιλιάδες λίρες. Ο «Τίγρης» έμεινε τέλος ικανοποιημένος από το άποτέλεσμα των λογαριασμών αυτών και με ύφος κατενθουσιασμένο φώναξε:

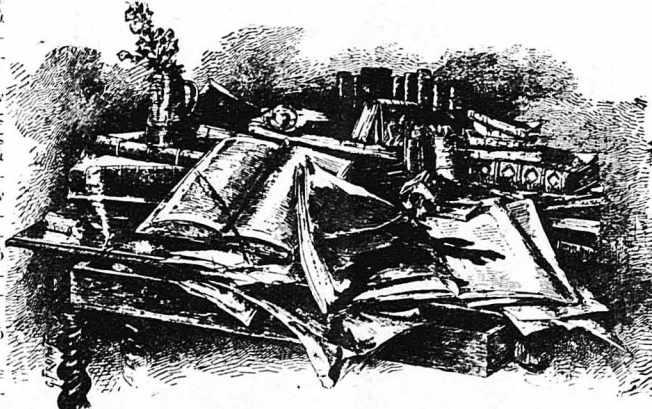
— Επεί τέλος, τώρα θα μπορώ να τρώω κοτόπουλα!...

Έν τούτοις... δέν υπέγραψε τη συμφωνία με τον Άγγλο δημοσιογράφο και δέν πήρε τις λίρες, παρά τις οικονομικές στενοχώριες που είχε, στενοχώριες μεγάλες, που τον άνάγκασαν σε δύο μέρες να πουλήσει δύο-τρία πολύτιμα κινηητητικά όπλα που φήλαγε ως ένθθημα, για να μπορέσει να συντηρηθή.

Μιά άλλη φορά, ο Άγγλος δημοσιογράφος πήγε να πάρη συνέντευξι από τον Κλεμανσώ. Ήταν ή περίοδος του πολέμου, λίγες μέρες πριν ανυλάβη την πρωθυπουργία ο «Τίγρης». Όλοι έλεγαν τότε, ότι για να σωθή ή κατάσταση, έπρεπε να γίνη πρωθυπουργός ο Κλεμανσώ. Κατά τη διάρκεια λοιπόν συνεντεύξεώς του, ο Άγγλος δημοσιογράφος έκανε μια έξαιρητικά άδιάκριτη ερώτησι στον «Τίγρη»:

— Για πέστε μου, κύριε Κλεμανσώ, του έλπε, ποία θα είναι ή πρόη ένέργεια στην όποια θα προηθεί αν σάς άναθεθεί ή πρωθυπουργία; Μόλις έπρόφερε τα λόγια αυτά, δαγκώθηκε κι έπεριέμενε να τον

δέν φρονάξεις: «Ζήτω ή Έπανάντισις», θα το σκοτώσω το πουλί σου. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ. — Ζήτω ή... Ω, δέν μπορώ... Δέν μπορώ!... Ο ΦΥΛΑΚΑΣ, (άνοίγει το κλουδί και παίρνει το πουλί). Δέν μπορείς, ή; Κι' έγώ θα πνέω το πουλί! ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ. — Μή!... Μήν το σκοτώσεις το πουλί!... Ο ΦΥΛΑΚΑΣ. — Λέγε λοιπόν... ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, (τρέμοντας). — Ζήτω... Ζήτω... Ω!... Ω!... Μαμά!... Μαμά!... Ο ΦΥΛΑΚΑΣ, (στραγγαλίζει το πουλί). — Να λοιπόν, άφου δέν φρονάξεις!... ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ. — Ω!... Ω!... Πάει και το πουλάκι, ή μόνη μου παρηγοριά!... Θεέ μου... Άς πάη ή ψυχούλα του κοντά στον πατέρα μου και στη μαμά μου, να τους κελαιδάη για μένα... (Κλαίει σιωπηλά επάνω στο πτώμα του πουλιού).

διώξη με τις κλωτσιές ο Κλεμανσώ, ό όποιος, ως γνωστόν, φημιζόταν για τον άπότομο χαρακτήρα του. Με έκπληξι του όμοις είδε ότι όχι μόνον δέν έθύμωσε, αλλά έμεινε σκεπτικός κι άμίλητος επί ένα δολόκληρο τέταρτο της ώρας. Έπεί τέλος δέ του έλπε:

— Η πρόη ένέργειά μου θα είναι... να συλλάβω τον Καγιώ! Ο Καγιώ ήταν ένας από τους ανθρώπους που δέν έχόνουε ο Κλεμανσώ. Τόν ύποψιάζονταν ότι πληρώνονταν από τη Γερμανία για να κάνει ειρηνητική προπαγάνδα στη Γαλλία, και τον μισούσε θανάσιμω. Πράγματι δέ, σε λίγες μέρες, όταν ο «Τίγρης» έγινε πρωθυπουργός, διάταξε άμέσως να συλλάβουν τον Καγιώ επί εσχάτη προδοσί.

Είπε γνωστός ο κλασικός σοφός, τον όποιο φορούσε ο Κλεμανσώ. Ο σοφός λοιπόν αυτός ήταν ανέκαθεν το βαρβαριό της ηνιχικής του καταστάσεως κατά τη διάρκεια του πολέμου. Όταν τα πράγματα στο μέτωπο πήγαναν άσχημα, ο σοφός του Κλεμανσώ ήταν φορεμένος κανονικά. Όταν ή κατάσταση καλύνετο, το σοφάκι του «Τίγρη» έφερε προς τα δεξιά. Κι' όταν τα σημαχικά στρατημάτα είχαν κερδίσει καμιά μεγάλη νίκη, το σοφάκι ήταν έντελώς στραβά και «κουτσάβασκα» φορεμένο.

Ένας άλλος Γάλλος πολιτικός, για τον όποιο ο Άγγλος δημοσιογράφος δημοσιεύει ενδιαφέροντα ανέκδοτα, είναι ο Μπριάν. Κάποτε, στη διάρκεια μιας σοβαρής κυβερνητικής κρίσεως, ο Μπριάν πήγε και κλείστηκε στο γραφείο του του ύπουργού των Έξωτερικών, άφου προηγουμένως έδωσε στον γραμματέα του την έξξι διαταγή:

— Να μη μ' ένοχλήθη κανείς. Δέν είμαι έδω για κανέναν. Πρέπει να μ' αφήσετε σε άπόλυτη ήσυχία, γιατί πρόκειται να έτοιμάσω μια πολύ σοβαρή άγόρευσι για τη Βουλή.

Κατόπιν αυτού, όπως ήταν φυσικό, όλους τους έπισκέπτες που πήγαν το άπόγευμα εκείνο και ζήτησαν να ιδούνε τον Μπριάν, ο γραμματέας του τους έδιωχνε λέγοντάς τους ότι ο προϊστάμενός του ήταν άπασχολημένος.

Σε κάποια στιγμή όμως έφτασε στο ύπουργείο ο πρεσβυτής της Άγγλιας και έδήλωσε ότι ήταν άνάγκη να ιδη άμέσως τον Μπριάν, για κάποιο πολύ σοβαρό ζήτημα. Ο γραμματέας τά χρεσίστηκε. Είχε διώξει εκείνο το άπόγευμα ένα πλήθος από δημοσιογράφους, βουλευτάς και πρόην ύπουργούς που ζήτησαν να δούν τον Μπριάν. Δέν μπορούσε όμως να διώξη και τον πρεσβυτή μιας μεγάλης Δυνάμειος και μάλιστα φίλης της Γαλλίας. Σηκώθηκε λοιπόν, πήγε στην πόρτα του γραφείου του Μπριάν και χτύπησε δειλά-δειλά.

— Αντρέ! (Έμπρός), φώναξε από μέσα ο Μπριάν.

Μπήκε τότε μέσα και είδε με κατάπληξι ότι ο προϊστάμενός του δέν έτοιμάσε καμιά άγόρευσι, ούτε καν έγραψε τίποτε, αλλά απλόστα είχε μπροστά του έναν μεγάλο τμωκατάλογο του γνωστό μέγαλου Παρισιάνου καταστήματος «Καλλιέρ Λαμαριέ» και τον ξεφύλλισε ήσυχά-ήσυχά, σκοτώνοντας έτσι την ώρα του!...

Ένας από τους καλύτερους φίλους του Μπριάν ήταν κι ο μακαριτής Γερμανός συνάδελφός του Γουσταύος Στρέξμαν, με τον όποιο τον είχε συνδέσει μια στενή αμοιβαία συμπάθεια από τις πρώτες μέρες της γνωριμίας τους. Οι δύο αυτοί ύπουργοί έκαναν συχνότατα παρέα κι' όλοι άπορούσαν πως κατούθοναν να συνεννοηθούν, άφου ούτε ο Στρέξμαν ήξερε Γαλλικά, ούτε ο Μπριάν Γερμανικά.

Κατά τη διάρκεια μιας συνελύσεως της Κοινωνίας των Έθνών, είχε όργανωθεί στη Γενεύη μια διεθνής έκθεσι αυτοκινήτων. Ο Μπριάν και ο Στρέξμαν πήγαν να την έπισκεφθούν μαζί. Καθώς προχωρούσαν οι δύο τους, χωρίς κανέναν άλλο συνοδό για να τους χρησιμεύη ως διεγερτής, έφτασαν σ' ένα πολύ όμορφο αυτοκίνητο μιας μεγάλης γερμανικής μάρκας. Ήταν πραγματικώς μεγαλοπρεπές. Μόλις το είδε ο Μπριάν, θέλησε να εκδηλώση τον θαυμασμό του και να κολακηνή τον συνάδελφό του. Άλλά πώς να κινή, άφου δέν ήξερε ούτε λέξι γερμανική κι' άφου ο Στρέξμαν δέν καταλάβαινε επίσης ούτε λέξι γαλλική; Με την έτοιμότητα όμως που τον διέκρινε, έλωσε άμέσως το ζήτημα, βγάζοντας ένα τρανταχτό ξεφώνητο θαυμαστού:

— Α!... Α!... Α!...

Έπειτα προχώρησαν κι' έφτασαν σ' ένα άλλο μεγαλοπρεπές αυτοκίνητο, γαλλικής μάρκας αυτό. Τότε ο Στρέξμαν άνοξε το στόμα του όσο μπορούσε περισσότερο και ξεφώνισε κι' αυτός με τη σειρά του:

— Α!... Α!... Α!... Έτσι είχαν εκδηλώσει κι' οι δύο το θαυμασμό τους για τα βιομηχανικά προϊόντα των άντιπάλων χωρών.